

Вічний поклик

Красназавча сторінка

Випуск №5

Забудеш рідний край – твоя своєрідна коріння.
Ш. Тішина

(Закінчення. Поч. у № 57-58 від 21 липня 2016 року)

Командувач перших формувань Української Повстанської Армії „Поліська Січ” Тарас БУЛЬБА-БОРОВЕЦЬ (1908-1981

рр.) народився у надслучанському селі Бистричі 9 березня 1908 р. Значна частина довоєнного періоду життя цього повстанського ватажка пов'язана із південною Рокитнівщиною. Певний час Тарас Боровець працював на кар'єрі у с. Мочулянка, а згодом переселився до с. Карпилівка, де відкрив гранітний кар'єр, давши добрий зарібок для багатьох молодих людей з довколишніх сіл. Жив до приходу в 1939 р. Радянської

Армії на одному з хуторів с. Карпилівки. Але Боровець був не лише підприємцем, а й активним громад-

ся на виборну посаду до селищної ради. Усі жителі селища, які знали його, відзначають характерні риси — простоту, порядність і тактовність. Він був чудовим спеціалістом, умілим керівником, тим стержнем, навколо якого закрутилося життя наших лісівників. А ще у нього була безмежна любов до лісу. З нею він, напевно, народився, виріс і проріс через усе своє життя. За його керівництва у далекому 1968 році був закладений міс-

цевий дендропарк, який згодом став державною пам'яткою місцевого значення (1,8 га). У ньому проростає біля 150 видів дерев

„няр” вийшли друком його красназавчі нариси та путівники „Барви Полісся” (1975), „Над Горинь-рікою” (1977), „Високі береги Смотрича” (1980), „Біля джерел” (1980), „Семи криниць водиця” (1984), „Дума Червоного бору” (1990), в Києві видана книжка „Щоб квітла наша земля” (1986).

Своєрідним пам'ятником письменнику, красназавцю, людині енциклопедичних знань, душа якої була сповнена світлої любові до рідного краю і щирою вболівання про його день нинішній та день прийдешній, стала книжка „Звідки тече та річка” (2001), що вийшла в світ вже після смерті автора. Він десятки разів бував на Рокитнівщині і завжди захоплююче відгукувався про природу нашого краю, його ще й нині багато хто з земляків пам'ятає. Він вперше, у притаманній тільки йому, своєрідній науково-популярній формі розповів для широкого загалу про наші перлини — Юзефінський дуб, рослину-легенду азально понтійську, озеро Тухове. Не один раз за цікавими розмовами пан Григорій смакував запашну юшку на берегах

Переїменовуймо вдумливо

Льви та Ствиги.

Як бачимо, ці люди за своє життя великих статків не нажили, зате залишили свій світлий слід на цій Землі.

за радянських часів цю найдавнішу артерію містечка розділили на дві адміністративні одиниці. Однозначно її назва повинна бути пов'язана з діяльністю склозаводу, навколо якого формувалося містечко. На цій вулиці початку ХХ ст. розміщувалася вся інфраструктура селища — школа, аптека, пошта, численні крамнички. Серед варіантів перейменування вулиці виділю Старогутницьку (Старогутиську), Склозаводську, Староміську, просто Гуту.

Вулиця Кірова є однією з головних на мапі Рокитного. Розташована у центрі Рокитного завжди виділяється спокоєм і відносним комфортом. Так і напрошується назва Затишна. Але можливі й інші варіанти — Соборна (розташований Свято-Троїцький собор), вул. Патріотів, борців за Україну (меморіальна стела героям Майдану та воїнам АТО).

Сучасна вулиця Червоноармійська до II Світової війни відмежовувала містечко від території КОП «Рокитне» (Корпус охорони прикордоння) з навчальними та побутовими приміщеннями, казармами, конюшнями, стрільбищами. Логічно було б перейменувати згадувану вулицю на Варшавську (напрямо на «варшавку», автомагістраль Київ - Ковель — Варшава). Це було б водночас проявом поваги до польської громади, їхньої ролі у становленні селища.

За однією з версій Петро Щедрін мріяв зробити центральною вулицею селища сучасну Жовтневу, яка пролягла від будинку культури до ринку. Він планував

в'яченику Борівській парафії Михайлу Олександровичу Симоновичу побудувати церкву в селі Карпилівка. Тому-то він і був досить популярною особою в середовищі українців, які проживали на теренах південної Рокитнівщини. Батьки посилали своїх синів в його добровольчі загони, місцеве населення ділилося з ними провіантом, громада сіл радо їх зустрічала тільки через те, що вони для поліщуків були «своїми», на відміну від німців та більшовиків. Прилегла до Рокитного територія стала епіцентром діяльності першої УПА Бульби-Боровця.

Повстанський рух отамана Бульби-Боровця був яскравою сторінкою історії змагань українського народу за Волю та Державу. За своїми людськими та моральними якостями Бульба-Боровець був доволі демократичною людиною з гострим почуттям прагнення до справедливості.

Павло Іванович ОСТАПЧЕНКО (1920-1990 рр.) — колишній директор Рокитнівського лісгоспу.

Народився Павло Іванович у лютому 1920 року в селі Дружне Бородяньського району Київської області. У лісовій галузі почав працювати з травня 1944р., а в 1954р. заочно закінчив Ленінградський лісотехнічний інститут за спеціальністю інженера лісового господарства. У Рокитне його перевели з Бориспільського лісгоспу на посаду директора Рокитнівського лісгоспу. Обіймав він цю посаду 21 рік, а точніше з 13 квітня 1954 р. по липень 1975 р., звідки звільнив-

значно урізноманітнили посадковий асортимент деревно-чагарникових порід. П. І. Остапченко за роки своєї трудової діяльності на посаді директора Рокитнівського лісгоспу заслужив довігу пам'ять. Шумлять ліси, зеленіють вулиці, прикрашають населені пункти парки і сквери, посаджені під його керівництвом.

Григорій Семенович ДЕМ'ЯНЧУК (1936-2001 рр.) народився 20 вересня 1936 року

в селі Карпилівка Білогірського району Хмельницької області неподалік старовинного Острога. У 1959 році закінчив факультет журналістики Львівського університету імені І. Франка і відтоді працював на Рівненщині переважно в обласній пресі — в газетах „Червоний прапор”, „Вісті Рівненщини”, „Волинь”, а з 1990 року — доцентом Рівненського гуманітарного університету.

З початку 1970-х років Григорій Семенович проводив велику роботу в галузі краєзнавства. В обласній газеті „Червоний прапор” він заснував і протягом тривалого часу вів краєзнавчу сторінку „Край наш поліський”, де публікувалося чимало матеріалів з історичного та літературного краєзнавства, а також вів літературно-мистецьку сторінку „Горинь”.

У 1986 році Г. Дем'янчуку присвоєне почесне звання заслуженого журналіста Української РСР. У Львівському видавництві „Каме-

дають на думку рядки з пісні Вадима Крищенка «Пам'ятаєм лише — домовина не має кипень, а життя неможливо прожити на біс!»

Як видно з плану Рокитного, датованого 22 травнем 1927 року, спроектованого Петром Щедрином на замовлення польського уряду, у нас залишилася лише одна незмінна назва вулиці — Львівська.

До перейменування кожної вулиці треба підходити індивідуально. Наприклад, вулиця Радянська, яка біля військового переходить у Пролетарську, за Польщі називалася вул. Пілеудського. Незрозуміло, чому

тут з сучасними реаліями, коли дивишся на наших політиків і можновладців. З цього приводу так і хочеться сказати по-простому, коли вони вже «нажеруться». Відразу спа-

значно ширша за всі інші, тенденційно більш приваблива для якісної забудови. Шкода, але така ідея не знайшла підтримки. Її можливо і варто було перейменувати на честь Петра Щедрина.

Однозначно, що кінцеве рішення перейменування вулиць містечка буде за селищною радою. І тут головне — не помилитися.

Юрій ХМЕЛЬОВСЬКИЙ.

План Рокитного царських часів початку XX ст. (Петро Щедрін).

